

הקול שאבד

היה פעם איש שכל הזמן דיבר "בלה, בלה, בלה."

יום אחד כשיצא ללא מטריה, הגשם החל לרדת והוא נרטב כולו. קולו, שנרטב מהגשם, גלש אל הבוץ, אך האיש לא שם לב לכך.

כאשר הגיע הביתה הוא רצה לומר: "איך שנרטבתי!" אך כאשר פתח את פיו לא יצא ממנו קול.

הקול שנפל לבוץ, המשיך לדבר: "בלה, בלה, בלה." האנשים הסתכלו סביבם בשמעם את הקול אך לא ראו אף אחד, נבהלו וברחו.

עבר שם צייד קולות. הוא לקח רשת ואתה צד את הקול והביאו אל ביתו. היות והקול

המשיך כל הזמן לדבר, סגר אותו בתוך שקית, ואותה שמר בתוך תיבה בארון.

בעל הקול לא ידע היכן איבד את קולו וחפש אותו בכל הבית, בתיבות, בארונות, מתחת לרהיטים ואף באשפה. אחרי שלא מצא אותו, הבין שאיבד אותו מחוץ לביתו. הוא יצא לרחוב, אך כשרצה לשאול את העוברים ושבים אם מצאו קול, לא יכול היה לדבר. אז לקח קרטון גדול וכתב עליו: "מי מצא קול?" הוא החל להסתובב בדרכים ולהראות את הקרטון.

כך הסתובב עד שפגש את צייד הקולות. זה אמר לו שמצא את קולו והביא אותו אל ביתו. שם פתח את התיבה, הוציא את השקית והחזיר את הקול לבעליו החוקי.

האיש הודה לו מאוד, מאוד ודיבר, ודיבר, ודיבר. ואז צייד הקולות הוציאו בנימוס אל מחוץ לדלת ביתו, כי נמאס לו לשמוע כל הזמן את הקול הזה.